

Generare și degenerare în Galaxia noastră

Referatul Nr.1 (Vechimea sistemului planetar al Soarelui)

-din ciclul *Realismul Științific și Religios*

Referatul Nr.2 Creatia si Evolutia regmului animal si vegetal pe Pamint (Biologie)

Referatul Nr.3 Viata si Genotipul biofizic al modelului Om (Biologie)

Referatul Nr.4 Bazele extraterestriilor pe terra (Geografie)

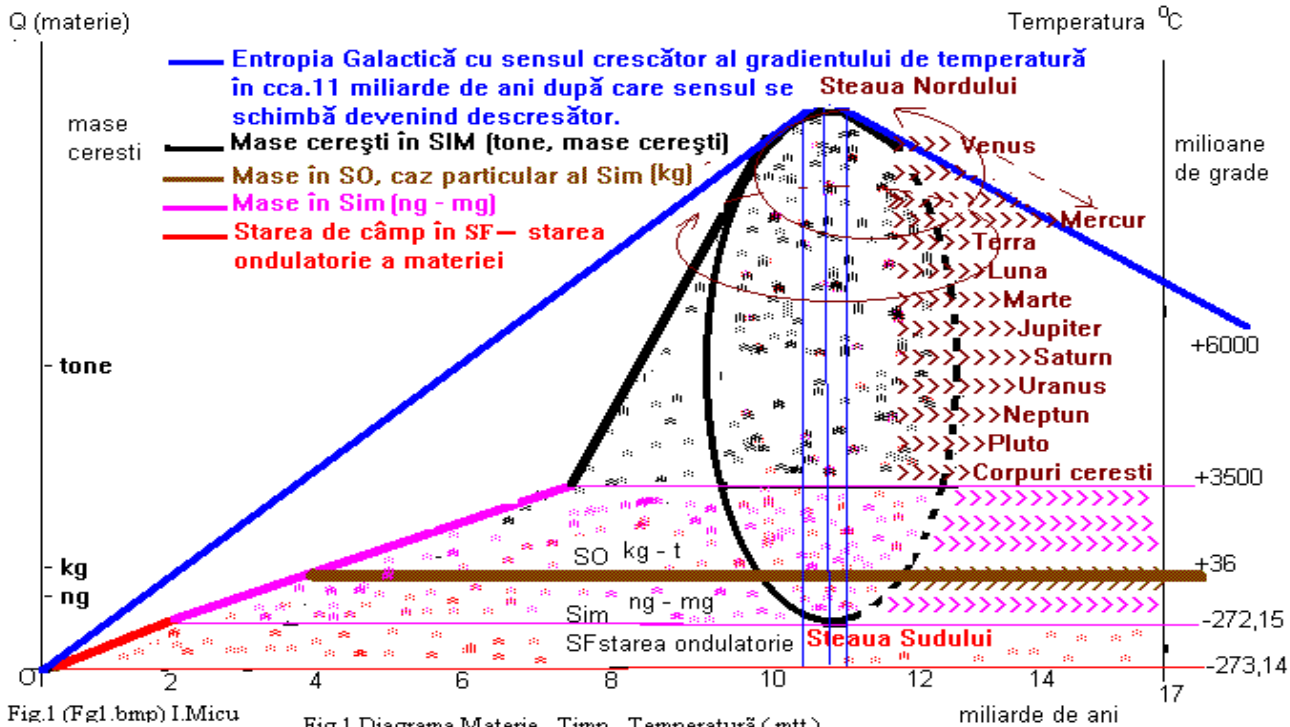
Referatul Nr.5 Pioneratul si Tehnica Pioneratului Omenirii (Istorie)

Referatul Nr.6 Potopul de apa si Lumea Antica (Istorie)

Referatul Nr.7 Calendarul Biblic si Omul Presentului (Istorie)

Referatul Nr.8 Apocalipsa Biblica si Omul viitorului (Religie)

Vă supunem atenției o ipoteză ca multe altele ca răspuns la întrebarea “*ce a fost mai întâi?*” din ciclul de referate *Realismul Științific și Religios*, ca o alternativă dualistă în raport cu prăbușirea conceptelor materialiste susținute de științele practice și proliferarea conceptelor idealiste cu dezvoltare mai mult dogmatică susținute de către științele politice de la începutul mileniului III despre care se spune idealist că va fi religios sau nu va fi deloc, referat regăsit în interesul Astronomiei și sub denumirea de Vechimea sistemului planetar al Soarelui.

A. Convenții

Pentru a putea ridica vâlul pățimaș aruncat peste cunoaștere de curențele filozofice ale vremurilor și pentru a putea pătrunde în paralelisme dintre *Creație*, concept adoptat de filozofia Idealistă cu restrângere mai mult dogmatică în zilele noastre și *Evoluție*, concept adoptat de Filozofia Materialistă cu extindere mai mult științifică astăzi, ambele concepte descriind în fond aceleași evenimente petrecute pe Terra dar interpretate altfel, avem nevoie de adaptarea unui limbaj conventional necesar echivalării evenimentelor prezentate din punct de vedere dogmatic cu aceleași evenimente prezentate din punct de vedere științific, limbaj care să ofere o corespondență ad-hoc între termenii biblici și termenii fizici, limbaj care să ofere “cheile” de descifrare și înțelegere fără polemică, a informațiilor cuprinse în textul biblic simplu sau cu trimiteri pe de o parte și informațiile cuprinse în textele științelor exacte pe de altă parte cu referire la aceleași entități, interpretate la nivelul de sinteză și cunoaștere pe care l-au atins descoperirile științifice și religioase din zilele noastre.

Echivalențe textuale biblice și științifice:

1) Cuvinte

EL și **CUVÎNTUL** din dogmă vor avea echivalentul de **ENTROPIE UNIVERSALĂ** în sistemul fizic

TU și **DUMNEZEU** din dogmă, vor avea echivalentul de **CÂMP UNIVERSAL** în sistemul fizic

SPIRIT sau **DUH** din dogmă devine **FORTĂ** în sistemul fizic

2) Expresii.

“**DUMNEZEU A ZIS: “Să...”** din dogmă, devine în sistemul fizic “**evoluția sistemului X de la starea A la starea B**”,

“**DUMNEZEU A FĂCUT**”, din dogmă, devine în sistemul fizic echivalentul unor **acumulări cantitative**

“**DUMNEZEU A NUMIT**”, din dogmă semnifică în sistemul fizic **sfîrsitul unei evoluții**

“**DUMNEZEU A VĂZUT**”, din dogmă, confirmă în sistemul fizic un **salt calitativ**

Creația împarte timpul Pământului în șapte intervale denumite dogmatic “zile” corespunzătoare în **Evoluție** unor lungi perioade de frământări geologice numite ere geologice, ultima “zi” a acestui timp aparține istoriei Omului. Pentru simplificarea convertirii informației vechi cuprinse în textului biblic în informații științifice noi, vom proceda astfel:

Creație, textul biblic -,

Interpretarea textului biblic prin similitudine cu termeni cunoscuți ai științelor actuale și apoi încadrarea evenimentelor astfel interpretate în

Evoluție, timpul geologic.

3) Sisteme de referință neconvenționale

În *sistemele neconvenționale de referință* sau *scările ipotetice de raportare* dimensională a realităților văzute și nevăzute, cunoscute și necunoscute pe care vi le supunem atenției, parametrii dimensionali ai *modelelor materiale și ondulatorii* oscilează între anumite limite specifice.

a. Sistemul de referință fundamental sau Scara Fundamentală (SF)

Este scara care caracterizează natura ondulatorie și starea de câmp a materiei, evenimentele din această scară stau la baza organizării *realității* în *modele fundamentale ondulatorii*. Câmpurile din această scară sînt definite de funcții de serii cotangente și au lungimi de undă ca mărime de sub un Ångström, mai mici decât raza atomului de hidrogen. Frecvențelor de ordinul de mărime **N.10²⁰** Hz, le vom da numele de *frecvențe de modele fundamentale*, sau *frecvențe fundamentale*. Similar, lungimile de undă corespunzătoare acestor frecvențe le vom numi unde fundamentale. Frecvențele *modelelor fundamentale* reprezintă “*scheletul electromagnetic*” al modelelor reale din celelalte scări, forma nepipăibilă a unui spațiu cu cel puțin 5 dimensiuni, al unui *fagure universal* cu “*găuri*” de ordinul de mărime a sub un Ångström, care se umplu după anumite legi cu corpusculi și constituanți elementari ai materiei. Temperatura specifică acestei scări oscilează în jurul valori de zero grade absolut, adică de -273,15°C. Ca o caracteristică de bază a Scării Fundamentale

este *Inteligența Materiei*. Nu avem cum să operăm cu aceste câmpuri, dar este bine să cunoaștem că ele există și formează scheletul electromagnetic al tuturor realităților din Galaxia Noastră.

b. Sistemul de referință a microcosmosului sau Scara infiniților mici (Sim).

Admitem că această scară cuprinde dimensiunile informaționale referitoare la structura corpusculară și elementară a materiei, regăsită sub o anumită formă de organizare. Admitem că în **Sim** evenimentele care au loc respectă anumite legi specifice structurii intime a materiei, legi de legătură între constituanți elementari organizați după modele specifice și anumite forme cantitative sub care sînt reunite aceste modele; câmpurile proprii sînt definite de frecvențe de ordinul Terahertzilor, iar lungimele de undă ale acestor câmpuri sînt de ordinul micronilor. Temperaturile specifice acestei scări înregistrează diferențe mari, aproximativ între -272.1°C , punctul de topire al Heliului și $+3500^{\circ}\text{C}$, temperatura de topire a diamantului. Funcțiile specifice acestor câmpuri sînt funcții de serii cosinusoidale. Ca o caracteristică de bază a acestei scări este *Materia*. În această scară putem interveni dar nu putem încă săpînii modele în interiorul cărora vitezele de compunere sau de descompunere specifice depășesc anumite valori.

c. Sistemul de referință biologic sau Scara OMULUI (SO) este un caz particular al Scării infiniților mici și se referă la realitatea lumii în care trăim pusă în evidență prin simțurile noastre.

În *scara Biologică* sau *scara OMULUI* materia se organizează sub dimensiunea vectorială numită *VIAȚA*. Câmpurile proprii *scării SO* au frecvențe de ordinul kilohertzilor, iar lungimile de undă de ordinul sutelor de mii de metri. Aceste câmpuri sînt definite de serii de funcții sinusoidale. Temperatura optimă a acestei scări, referindu-ne la realitatea biologică al *modelul de viață OM*, o vom considera oscilantă ușor în jurul valorii de $+36^{\circ}\text{C}$. Caracteristica de bază a acestei scări este *Viața* cu cazul particular al modelului OM de care ne vom ocupa în continuare.

d. Sistemul de referință a macrocosmosului sau Scara Infiniților Mari (SIM) Dimensiunile cuprinse în **SIM** aparțin manifestării materiei în imensitatea ei, aparțin comparării Universului. Lungimile de undă corespunzătoare acestor câmpuri sînt de ordinul de mărime $N \times 10^{24}$ adică a unui număr **N ori 10 la puterea +24 de metri**, iar frecvențele de ordinul unitar sau subunitar al Hertzilor. Temperaturile acestei scări încep de pe la $+3500^{\circ}\text{C}$ și ajung până la valori de milioane de grade Celsius. Caracteristice acestei scări, sînt seriile de funcții tangențiale. Caracteristica de bază a acestei scări este *Timpul*. Nu putem opera cu aceste dimensiuni, dar trăim liniștiți în ele.

Sistemele ipotetice de referință pe care vi le propunem se caracterizează prin aceia că au originile comune în orice punct din spațiu la care ne referim, astfel că după această ipoteză nu mai privim Universul ca pe un volum avînd un Centru și o Margine ci ca un volum indefinit cu originile comune în orice punct din spațiu în care centrul unui element de volum se intersectează cu marginea elementului de volum vecin..

. În scările de referință se vor regăsi totalitatea legilor ce definesc la un moment dat un eveniment dintr-o anumită scară și în legătură directă cu celelalte scări vecine. *Aceptăm evenimentul, ca fiind o sumă de transformări prin care trece un anumit model, de la o anumită formă de organizare a materiei la alta.*

Similitudine:

- dacă ar fi să dăm viață unui "*rațional*" pe un electron al unui atom în Sim; mărimea acestui rațional față de electron să fie proporțională cu aceia a omului față de Pămînt, atunci:

* raționalul din **Sim** privește electronul ca pe planeta lui, la fel cum, prin similitudine, omul privește Pămîntul în **SO**.

* referitor la timp, un an pentru om înseamnă durata cît Pămîntul se învîrte în jurul Soarelui; un an pentru raționalul de pe electron înseamnă durata în care un electron de pe o anumite orbită, se învîrte o dată în jurul nucleului.

* referitor la spațiu, pentru raționalul de pe electron distanțele interelectronice, internucleare, interatomice, intermoleculare, sînt prin similitudine, la fel de mari cum sînt pentru om distantele interplanetare, interstelare, sau intergalactice, etc.

B. Diagrama Materie – Timp – Temperatură (vezi Fig.1, de la început)

Facerea Lumii

Creație

Sursa: BIBLIA (cu 2 citate),

Geneza – citat 1

Cap.1.1 La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul

Evangelia după Ioan – citat 2

*1.1 La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și cuvîntul era Dumnezeu**1.2 El era la început cu Dumnezeu***Interpretare**

Textul biblic admite că la ÎNCEPUT, în elementul de volum din Univers, în care se află sistemul Solar cu Pământul, a existat Entropia unui Câmp Galactic, cu gradientul de temperatură crescător, cu centre în care au apărut primele aglomerări de materie. Cantitatea de materie care se aduna, se genera și suprapunea, a dus la nașterea Cerurilor și a Pământului. Au fost emise diverse ipoteze mai actuale sau mai vechi despre nașterea Sistemului Solar, dar admitând aglomerarea de materie atestată de textul biblic, vom lua în considerare ipoteza unor “explozii” ca fenomen de “spargere” a aglomerării uriașe de materie, în cazul nostru cu prima planetă desprinsă Venus, desprindere care a dat naștere la o mișcare de rotație în jurul axei proprii a întregii aglomerări cu Soarele rămas în centru, după care au urmat alte explozii care au dus la desprinderea și împrăștierea în spațiu, în sens invers față de mișcarea planetei Venus, ale celorlalte planete, cam pe orbitele cunoscute astăzi.

Evoluție – pentru perioada corespunzătoare anilor de la “început”, știința are numai ipoteze, motiv pentru care vom elabora și noi o ipoteză de lucru sub forma unei diagrame materie - timp – temperatură, mtt ca în figura alăturată:

În ipoteza Micu vechimea *elementului de volum* din Galaxia Noastră în care se găsește *sistemul nostru planetar*, adică din vremea când aparținea unei *găuri negre* care se întindea pe o axă ce leagă steaua Nordului de steaua Sudului, este de aproximativ 17 miliarde de ani. Organizarea materiei după o componentă vectorială - *viața pe Terra* - a apărut recent, cu circa 3 miliarde de ani în urmă.

Cu 17 miliarde de ani în urmă, în *elementul de volum* luat în considerare și în care a luat naștere *Sistemul Solar* din Galaxia Noastră, era pe sfârșite starea energetică a unei găuri negre uriașe, de formă sferoidală, caracterizată de parametrii *Scării Fundamentale*. O dată cu sfârșitul energetic al acestei găuri negre începe modelarea materiei și se schimbă *sensul gradientului de temperatură* al *entropiei elementului de volum* care devine *crescător*, începând de la $-273,15^{\circ}\text{C}$. Datorită energiei degajate de ciocnirile dintre “particulele prafului cuantic” care a existat în *gaura neagră* ca urmare a “spargerii materiei” la zero grade absolut, temperaturile locale sânt în creștere atingând unele valori critice ale temperaturii în anumite zone, ușor peste zero grade absolut. Energia rezultată în urma ciocnirilor numită de noi *Energie Fundamentală Inițială*, se transformă parțial în “*scântei electrice*” care dau pe ansamblu *câmpul electromagnetic* propriu al *elementului de volum* caracterizat de parametrii *Scării Fundamentale* și care electrizează “*praful cuantic*”. *Energia Fundamentală Inițială* pe de altă parte se transformă și în energie termică, dând sens crescător gradientului de temperatură al entropiei *elementului de volum*. *Energia Fundamentală Inițială* stă la baza nașterii primelor *particule materiale* dând o formă formă “*cețoasă*” *elementului de volum* la temperatură mai joasă decât temperatura de lichefiere a heliului, particule care de altfel vor devenii constituanții elementari ai realităților materiale viitoare. Câmpurile electromagnetice vecine *elementului de volum* considerat, intră în interferență cu noul câmp electromagnetic propriu *elementului de volum*. O dată cu interferența electromagnetică a *elementului de volum* cu câmpurile electromagnetice vecine, apare fenomenul de absorbție electromagnetică a particulelor materiale elementare ionizate pierdute din alte lumi materiale. Particulele penetrază prin “*ceața*

cuantică” a *elementului de volum* și se ciocnesc cu particulele elementare existente deja aici. Rezultatul ciocnirilor în timp de cam 2 miliarde de ani a dus la apariția unor aglomerări materiale și energetice noi, iar după alte 8 miliarde de ani se naște posibilitatea apariției aglomerărilor de mase cerești. Presiunea internă a acestor mase cerești, dimensiunile lor materiale precum și separarea lor ulterioară este discutabilă și totuși, faptul că planeta Venus are o mișcare de revoluție mai curioasă în jurul Soarelui decât celelalte planete demonstrează că centrul de aglomerare a materiei pentru sistemul nostru planetar a fost Soarele și prima planetă desprinsă în momentul exploziei masei cerești a fost Venus. Forța de reacție a acestei desprinderi a dat o mișcare de rotație masei cerești rămasă în sens invers, născându-se tot o dată și o nouă forță, forța centrifugă. Datorită acestei forțe noi cât și a exploziilor care au urmat au fost aruncate în spațiu și alte planete care au luat traiectorii apropiate de realitatea actuală de pe cer.

Câmpurile electromagnetice din Galaxia Noastră s-au interferat cu câmpul electromagnetic nou creat al *elementului de volum* și au dat naștere unor *modele electromagnetice* noi (*urmează în Referatul Nr.2 Teoria Modelării*), cu o frecvență de repetiție egală cu $N \times 10^{20}$ Hz și "pași" de înaintare de ordinul miliAngstromilor pe secundă, sub influența cărora s-a generat tot ce noi cunoaștem și nu cunoaștem astăzi. Ținând seama de existența acestor *modele electromagnetice* în diagrama mtt din Fig.1, distingem 5 etape mari în care modelele au luat forme materiale diverse, cu timpul propriu de evoluție foarte diferit.

Etapa 1

Timp de cca. 3 miliarde de ani în *elementul de volum* care abia ieșise din starea energetică a unei găuri negre, la temperatura de zero grade absolut, existau câmpuri electromagnetice care ajungeau din vecinătățile galactice precum și "*praful cuantic*" rezultat în urma "dezintegrării" materiei cuprinsă în volumul găurii negre, la temperatura de zero grade absolut. Vânturile electromagnetice antrenau particulele acestui "*praf cuantic*" și pe cele ce se pierdeau din alte părți ale Galaxiei, făcându-le să se ciocnească și să se contopească local. Evenimentele care se petrec în această perioadă în *elementul de volum* considerat sânt caracterizate de parametrii Scării Fundamentale. Spre sfârșitul celor 3 miliarde de ani, apar deja în *elementul de volum* anumite "*stări cețoase*" formate din aglomerări de particule electrizate și mișcate de câmpurile electromagnetice, apare o anumită formă de densitate critică a particulelor materiale care va favoriza ridicarea temperaturii foarte ușor peste zero absolut. O dată cu ridicarea temperaturii întregul element de volum trece într-o altă formă de existență energetică.

Etapa 2

Continuă existența fenomenelor specifice SF.

Ciocnirile repetate duc la nașterea unor "*scânteii*" și la realizarea unor temperaturi ușor peste zero grade când "*starea cețoasă*" devine o "*stare helioasă*" care conține și particule de heliu lichid în interior. Creșterea ușoară a temperaturii o dată cu creșterea densității critice a "*stării helioase*" în anumite puncte din *elementul de volum* în care particulele se "lipeau" electrostatic, duce la apariția primelor elemente specifice stării materiei cunoscută astăzi, adică apariția moleculelor de heliu și hidrogen sub formă de precipitat spațial în care se amestecă totul, stare caracterizată în Scara infiniților mici, Sim. Această etapă durează cca alte 3 miliarde de ani.

Etapa 3

Continuă existența fenomenelor specifice SF.

Continuă existența fenomenelor specifice Sim.

Apar elementele de volum și masă măsurabile specifice dimensiunilor din SO. Transformările energetice duc la aglomerări materiale locale și la nașterea unor noduri materiale sub formă lichidă formate din precipitatul "*stării helioase*". Aceste noduri materiale spațiale sub formă lichidă exercită o anumită forță de atracție proprie asupra formelor materiale vecine pe care le capturează prin ciocnire și scufundare. Nodurile materiale spațiale astfel formate dobândesc o "crustă" exterioară care transmite în spațiul vecin temperatura proprie nodului egală aproximativ cu temperatura de lichefiere a heliului (ușor peste zero grade absolut) prin radiație,

accelerând astfel fenomenul de aglomerare specific Sim care duce la apariția realităților materiale dimensiunale caracterizate în SO. Trecerea de la apariție formelor dimensionale SO până la apariția fenomenelor SIM s-a făcut relativ repede, în cca 1 miliard de ani. Apare de acum o altă caracteristică nouă și anume mărirea vitezei de transformare a materiei.

Etapa 4

Continuă fenomenele specifice SF.

Continuă fenomenele specifice Sim.

Continuă elementele specifice SO.

După o perioadă de cca. 7 miliarde de ani, întregul element de volum este de nerecunoscut, este plin cu aglomerări materiale și energetice noi care se atrag și se ciocnesc, toate aceste fenomene ducând la aglomerarea materiei în anumite centre cosmice, cum a fost în cazul nostru Soarele. Apariția centrelor cosmice de aglomerare duce la naștere primelor elemente specifice Scării Infiniților Mari. Aglomerările materiale și energetice în anumite centre cosmice duc la rândul lor la apariția unor fenomene noi:

- creșterea relativ rapidă a temperaturii de la zero grade absolut în vecinătățile cosmice la milioane de grade Celsius în centrul aglomerărilor, favorizând apariția exploziilor.

- nașterea unor variante stelare *nematurizate* cu densități și temperaturi proprii foarte variate și al altor variante stelare *maturizate* care au dus la apariția unor sisteme planetare cu o stea în mijloc în jurul căreia gravitează, inclusiv apariția Soarelui și a sistemului planetar al Soarelui.

Etapa 5

Continuă elementele specifice celorlalte 4 etape cu specificul că aglomerările materiale cunoscute încetează, aproape întreaga materie din elementul de volum fiind aglomerată în corpurile cerești în variantă *nematurizată* sau *maturizată*. În ipoteza noastră, *elementul de volum* considerat a avut o formă sferoidală așezată pe axa care leagă Steaua Sudului și Steaua Nordului, situate la polii *elementului de volum*. Caracteristica generală a celei de a cincea etape la sfârșitul căreia trăim noi astăzi, este sensul *gradientului de temperatură* al *Entropiei* proprii, care a devenit descrescător, fenomen apărut acum cca 6 miliarde de ani. Sensul descrescător al gradientului de temperatură apărut în cea de a cincea etapă este dat pe de o parte de încetarea ciocnirilor și aglomerărilor specifice primelor 4 etape, iar pe de altă parte datorită transformării energiei termice în energie electrică absorbită de starea electrostatică a materiei dobândită pe parcursul primelor patru etape. O parte a *elementului de volum* considerat devine *Sistemul Solar* în care *gradientul de temperatură* al *Entropiei* are pe ansamblu sensul descrescător.

Ciclu de generare a materiei sub o curbă ascendentă a gradientului de temperatură specific Entropiei din fosta gaură neagră, care conținea și *elementul de volum* considerat de noi, a fost de 11 miliarde de ani, timp în care s-a născut Sistemul Solar, după care sensul gradientului de temperatură a devenit descrescător. Așadar, Sistemul Solar care a luat naștere în elementul de volum considerat are acum sensul descrescător al gradientul de temperatură specific Entropiei proprii și îndreptat în direcția stării energetice a unei viitoare găuri negre, timp din care a străbătut deja cca. 6 miliarde de ani. Ciclu complet de generare – degenerare, *gaură neagră* – *Sistem Stelar* – *gaură neagră*, este prin simetrie de cca. 22 miliarde de ani tereștri.

În *Fig.1* este redat numai ciclul complet de generare a materiei din elementul de volum al fostei "*găuri negre galactice*" cu durata de cca.11 miliarde de ani tereștrii în care *Entropia* avea caracteristica ascendentă a gradientului de temperatură și primii 6 miliarde de ani de degenerare la sfârșitul căruia ne găsim noi astăzi, în care *Entropia* are caracteristica descendentă a temperaturii, înspre *zero absolut*.

Dacă în primele 4 etape materia se organiza și respecta legi specifice spațiului tridimensional și al creșterii temperaturii pe ansamblu, în cea de a cincea etapă temperatura urmează o curbă descendentă și apar primele elemente ale celei de a patra dimensiune a spațiului și anume organizarea materiei după un *sens vectorial*, adică *apariția vieții*.

Răcirea în elementului de volum va continua după o curbă descendentă simetrică probabil curbei de creștere a temperaturii, la nivelul scoarței corpurilor care au luat naștere, până când întreaga masă de materie cosmică din elementul de volum luat în considerare va ajunge la temperatura de zero grade absolut când se va prăbuși și se va naște o nouă gaură neagră.

Dacă ipoteza se va adeveri, atunci peste alte 5 miliarde de ani de acum înainte din cauza *Entropiei* cu gradientul de temperatură de sens descrescător, se va ajunge la temperatura de zero grade absolut când dispar forțele de atracție dintre particolele materiale și elementul de volum din Univers în care ne găsim se va degenera și prăbuși din nou într-o imensă gaură neagră.